

Атанасъ Русковъ Беронъ.

(1850 — 1905)

Градътъ Котелъ е родното мѣсто на редица български дѣйци прѣзъ епохата на възраждането, които изиграха видна роля въ нашия общественъ и националенъ животъ. Балканътъ винаги е вдъхвалъ смѣлостъ на духа, полетъ на чувствата; романтичната природа е давала храна на народната фантазия, а бликането на бистрата и кристална вода на прочутия котленски „изворъ“ е шепнѣла за минало величие и свѣтло бждеще на българското отечество. Котелъ почти никога не е билъ подлаганъ на турски жестокости, а и гъркътъ не е можалъ да свие въ него своето гнѣздо. Освѣнъ туй, въ турско врѣме градъ Котелъ е билъ единъ отъ най-богатитѣ български градове и може да се каже, че съзнанието на българина тамъ никога не е изгасвало. Отецъ Паисий, слѣдъ като написа своята история въ 1762 година и тръгна да я разнася изъ България да я прѣписватъ, въ 1765 год. бѣ въ Котелъ — при попъ Стойко Владиславовъ, който прѣписа историята и я остави на вѣчно хранение въ църквата св. Петъръ и Павелъ. А попъ Стойко Владиславовъ, по-послѣдниятъ епископъ Софроний Вратчански, бѣ слѣдъ отца Паисия най-крупната, най-просвѣтената личностъ въ началото на нашето възраждане, — отъ него е и първата печатна книга на новобългарски езикъ — Софрониецо — отъ 1806 год. Но Котелъ ни даде и видни дѣйци по черковния въпросъ: — Стефанъ Бо-